

Kløft

Verden var stille. Helt stille, i det mindste herude hvor kløften strakte sig som et gabende ar hen over den sprukne undergrund og det nærmeste alternativ til verdens ende. Måske var det derfor hun var søgt herud, hvor virkeligheden og livet virkede så fjernt og uden for rækkevidde, kun en orange glød af lysforurening fra den nærmeste by i horisonten. Uheldigvis fortsatte verden altså på den anden side af det optrevlede stykke jord.

Kanterne var smuldrede og krakelerede som læberne omkring en gammel mands mund. Jordens ædehul, munden over alle munde, af den slags som urgamle religioner søgte ud til i deres ofringer, lidt kød i bytte for visdomsord i form af tomme pust i vinden. Man måtte være godt gal i skralden for at høre ord herude hvor ingen lyd kunne nå. Hun kløede sig lidt i håret og spejdede ned i det tomme dyb hvor et mørke omsluttede hendes øjne indtil det føltes som var sjælen ved at forlade kroppen. Med et vidste hun ikke om øjnene var åbne eller lukkede. Lige om lidt ville hun falde, indså hun, men tog alligevel en rum tid om at ryste brat på hovedet og vende tilbage til den sparsomme virkelighed. Kløften var der endnu. Stor og gabende og sulten.

Hun trippede lidt på stedet, sparkede en småsten ned i det pulserende mørke og lyttede efter stenen kollision med bunden, men kunne ikke høre noget. Det var nok for langt nede. Eller også døde lyden bare halvvejs oppe.

”Nå, det er her du er.”

Ud af mørket dukkede han op som en sort kat, stille og på listepoter, og hun vendte sig om mod ham. Han havde en blå T-shirt på. Egentlig gjorde natten det umuligt for hende at se andet en grå nuancer, men hun vidste at hans T-shirt var blå. Det var den altid.

”Ja, her er jeg,” svarede hun i tør konstatering. Den pludselige tale føltes som voldtægt af sjælen midt i stilheden.

Efterhånden var hun blevet træt af de evige konstateringer af hinandens tilstedeværelse når luften sværmede af retoriske spørgsmål og problemer der havde brug for en løsning. Et sted der ude gemte en samtale sig, hvis det kunne lykkes dem at sætte ordene sammen i den rigtige rækkefølge. Organisere det lidt så det hele ikke blev ædt op af et uforklarligt mørke og en kløft med sprukne læber.

I stedet tog hun en spontan beslutning og klatrede op i det nærmeste træ, op i den kølige vind så det gøs ind igennem tøj og hud og knogler, og hun betragtede stjernerne dukke frem én efter én over deres hoveder, først forsigtigt, siden med voldsom selvsikkerhed. Hun skuede mod himlen og mod jorden, men det hele lignede sig selv, bare højere oppe, og en skuffelse gik igennem hende.

Fra ham fik hun ikke andet end et opgivende blik, og hun fulgte ham med øjnene idet han bevægede sig rundt i fremmede bevægelser og slog flossede huller i det usynlige rum i luften, men hans krop lod til at svaje uvant og ude af takt med resten of verden, og uden held forsøgte hun at gå i ét med træet.

”Hvad laver du herude?” spurgte han.

”Hvad laver *du* herude?” spurgte hun tilbage, og han kunne ikke svare på det og lod det falde. ’Her er koldt’, ville han påpege, men ordene blev opslugt af mørket og den kolde luft eller satte sig måske bare fast i halsen. Men koldt var der nu alligevel. En ringe pris at betale for så komplet en stilhed, syntes hun og lukkede øjnene for at lade det synke ind. Tænk at der kunne være så stille. Med et smil forstillede hun sig hvordan alle lyde var på den anden side af en væg, i en anden verden, et andet univers. Afskærmet fra et rige af stilhed.

Sådan så han ikke på det. Det hele syntes stille, men et sted i stilheden sneg hviskende stemmer og ukendte lyde sig rundt som rovdyr i en jungle og snart rungede tavsheden selv med samme kraft som kirkeklokker og krigsblæsning. Og verden virkede alt for stor og alt for lille på samme tid, der var et helt liv med eksotiske oplevelser uden for den by hvor han altid havde boet, men alligevel var han bundet der

og ville ikke væk. Livet var skam fint nok, men når det blev mørkt og koldt sneg uforklarlige lyde sig omkring, og han åndede lettet op da hun brød stilheden:

”Hvad tror du der er dernede?”

Hun var kravlet ned fra træet og pegede nu ned i dybet og mørket og det sorte, som så ud til at bevæge sig og pulsere des længere man kiggede på det.

”Sikkert støv,” svarede han henkastet og forsøgte at holde øjnene væk fra kløften der så ud til at vokse for hvert sekund der gik, ”og skeletter fra dem som er faldet eller sprunget ned i tidens løb.”

Hun gyste ubekvemt, kulden virkede med ét mere aggressiv end før, som et rovdyr sneg det sig igennem mørket.

”Hvor er du kedelig,” muggede hun, tog et par skridt frem og balancerede på det yderste af den smuldrende kant, ”Støv, skeletter. Du er ligeså fantasiforladt som altid.”

”Hvad tror du da er dernede?”

Hun svarede ikke, men stirrede blot igen med vidt åbne øjne på dybet som ville hun aldrig igen være i stand til at blinke. Det pulserende mørke, de forsvindende vidder, og så fik hun en lys idé, til hans store rædsel:

”Lad os gå derned.”

Vantro stirrede han på hende, men da var hun allerede i gang med at se sig om efter noget brugbart at sænke ned i dybet.

”Du er da sindssyg.”

”Hjælp mig med at finde noget reb eller noget,” sagde hun uden at besvare hans beskyldning.

”Du er da sindssyg, siger jeg. Vi kan ikke kravle derned,” protesterede han, men ordene snublede og rådvild begyndte han at trippe frem og tilbage. Kulden var efterhånden nået godt ind under tøjet på ham. ”Desuden ligger der ikke noget reb herude. Hvem ville efterlade et reb?”

”Det ved jeg ikke, bjergbestigere.”

”Her er ingen bjerge, for himlens skyld. Vi står på en mark.”

Hun holdt op med at tage sig af hans ynkelige protester så snart hun indså at der ikke kunne komme noget konstruktivt ud af dem. For ned i kløften skulle hun, så meget var sikkert. Med eller uden hans hjælp, og det tydede til at det blev det sidste. Han foreslog prøvende at de købte en rebstige selv og forsøgte en anden dag, men uden megen overvejelse blev det afslået. Det skulle være nu. Nu eller aldrig. Som en tilfældig tanke i en tidlig vinternat skulle det udføres. Ventede de meget længere ville modet være forsvundet, idéen falmet, og hun ville stå op og undre sig over hvordan hun nogensinde var kommet på den idé at klatre ned i en kløft. Og dagen, ugen og livet ville fortsatte sin samme tomgang, med tilfældige skænderier og kærtegn mens kløften voksede sig større og større uden for rækkevidde. Hun forsøgte at forklare ham det, men han lod ikke til at forstå. Han forstod at han frøs. Den blå T-shirt var lidt under grænsen til at være passende påklædning, og han havde sine tvivl om at det skulle være varmere nede på bunden af mørket.

Hun opgav at finde et reb og rakte ham i stedet sin hånd:

”Kommer du?”

Stiv som en støtte stirrede han på hende, mens læberne dirrede blå af kulde og forskrækkede ringe af damp steg ud fra hans mund åben i vantro. Han svarede ikke, og i et par sekunder der føltes som et år ventede hun tålmodigt med udstrakt hånd og matte øjne hvor glansen langsomt forsvandt, før hun vendte sig om og gik hen mod kløften. Uden at bevæge sig en tomme fulgte han hende med øjnene og iagttag hvordan hun kluntet og langsomt først svingede benene ud over kanten og forsvandt ud af synsvidde, en centimeter af gangen. En kuldegysning løb ned at ryggen på ham. Hun var virkelig kravlet ned i kløften. Vinden blæste med samme styrke, mørket var ligeså kulsort som før, og verden bar ingen tegn på at hun havde stået foran ham for få sekunder siden. Det var som om hun aldrig havde eksisteret. På ry-

stende ben drejede han om og løb. Væk fra kløften, så hurtigt som muligt.

Hun fortsatte på egen hånd ned i mørket.